

UZASADNIENIE

Powódka A. B. w dniu 3 kwietnia 2015 r. wniosła pozew o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2002 r., wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - P. w W. w sprawie o sygn. akt I Nc 2564/02, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2012 r. Wskazała, że wierzytelność zasądzona tym orzeczeniem uległa przedawnieniu w związku z upływem terminu przewidzianego w art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (pozew - k. 1).

W odpowiedzi na pozew m. st. W. wniosło o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że jedną z czynności, która przerywa bieg przedawnienia, jest wniosek o nadanie klauzuli wykonalności. Ponadto, do czasu nadania klauzuli nie mógł wykonać żadnej innej czynności związanej z zaspokojeniem roszczenia. Pozwany podniósł, że w dniu 15 marca 2012 r. złożył w Sądzie wniosek o nadanie nakazowi zapłaty z dnia 16 kwietnia 2002 r. klauzuli wykonalności (odpowiedź na pozew – k. 28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2002 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - P. w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 2564/02, którym nakazał pozwanej A. A. zapłatę na rzecz m. st. W. - Zarządu (...) kwoty 120 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2001 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 15 zł tytułem kosztów postępowania (dowód: nakaz zapłaty – k. 9 akt o sygn. I Nc 2564/02).

W dniu 27 lipca 2006 r. A. A. zawarła związek małżeński i przyjęła nazwisko B. (okoliczność bezsporna).

W dniu 15 marca 2012 r. m. st. W. – Zarząd (...) złożył do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. wniosek o nadanie wyżej opisanemu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności (dowód: wniosek - k. 12 akt o sygn. I Nc 2564/02).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie budziła jego wątpliwości, jak również nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Podstawę żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w rozpatrywanym przypadku stanowi art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, gdy po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem egzekucyjnym jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powódka wskazywała, że nakaz zapłaty wydany w dniu 16 kwietnia 2002 r. obejmuje roszczenia, które uległy przedawnieniu. Owo przedawnienie miało zaś nastąpić już po uprawomocnieniu się nakazu.

Stosownie do art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe

należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Wbrew stanowisku powódki do przytoczonego wyżej stanu faktycznego nie ma więc zastosowania art. 77 ust. 1 prawa przewozowego.

Powództwo zostało wytoczone wówczas, gdy w odniesieniu do roszczeń stwierdzonych nakazem zapłaty z dnia 16 kwietnia 2002 r. upłynęły już okresy dziesięcio- i trzyletnie przewidziane w art. 125 § 1 kc. Należy jednak zauważyć, że w dniu 15 marca 2012 r. pozwany wniósł o nadanie temu nakazowi klauzuli wykonalności. Stosownie natomiast do art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem przedsiębiorczą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Taką czynnością jest niewątpliwie wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC 2013, nr 1, poz. 7).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 125 § 1 kc należność główna (120 zł) oraz odsetki za okres od 13 czerwca 2001 r. do dnia wydania nakazu zapłaty podlegają dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia. Wspomniany termin został przerwany z dniem 15 marca 2012 r. (wobec czego nie upłynął) co do należności głównej. Przedawniły się natomiast odsetki za okres od 13 czerwca 2001 r. do 14 marca 2002 r.

Jeśli chodzi o odsetki należne za okres od 17 kwietnia 2002 r., to termin ich przedawnienia wynosi 3 lata. Skoro wniosek o nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności został złożony 15 marca 2012 r., to przedawnieniu uległy odsetki liczone od dnia 17 kwietnia 2002 r. do dnia 14 marca 2009 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powódka skutecznie uchyliła się od zaspokojenia roszczenia stwierdzonego nakazem zapłaty wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 2564/02 (art. 117 § 2 kc) tylko co do odsetek ustawowych od kwoty 120 zł za okres od 13 czerwca 2001 r. do 14 marca 2002 r. oraz od 17 kwietnia 2002 r. do 14 marca 2009 r. Dlatego też orzeczono jak pkt I wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z art. 100 kpc. Należy wskazać, że łączna kwota odsetek, które uległy przedawnieniu, to 129,78 zł, podczas gdy suma roszczenia głównego i odsetek nieprzedawnionych wynosi 222,70 zł. Powódka przegrała więc niniejszą sprawę w około 63 %. Koszty poniesione przez strony to: w przypadku powódki – opłata od pozwu w kwocie 39 zł, zaś w przypadku pozwanego – wynagrodzenie reprezentującego go radcy prawnego w wysokości 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, tekst jedn.: Dz. U. z 2013, poz. 490, ze zm., w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. poz. 1804). Łącznie jest to kwota 99 zł, w której udział powódki, mierzony stopniem, w jakim przegrała ona sprawę, wynosi 62,37 zł. Ów udział jest wyższy od faktycznie poniesionych przez nią kosztów procesu w kwocie 23,37 zł, którą w konsekwencji Sąd zasądził od niej na rzecz powoda.

Dlatego też orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.